

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συστήμενον υπό του Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμ., ἀληθεῖ παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΥ'ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προκληρηστέαι δι' ἔν έτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χανταῖα

Περίοδος Β' — Τόμ. 10^ο

Ἐν Ἀθήναις, 31 Μαΐου 1903

Ἔτος 25^ο — Ἀριθ. 22

ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'. (Συνέχεια)

Ἐίχεν ἀγοράσῃ ἓνα χάρτην, καὶ μαζί με τὴν Διονυσίαν, παρηκολούθει εἰς αὐτὸν τὸ ταξίδι τὸν Ζαν-Μπαρτ καὶ ἐσημίονε τὰ μέρη, τὰ ὁποῖα ἐπεσεύπετο ὁ υἱὸς τῆς.

Κάθε βράδυ ἐταξίδευαν εὐτωμαζί του, καὶ τὰ γράμματά του ἔφερναν διὰ μίαν ὀλόκληρην ἐβδομάδα τὴν χάραν καὶ τὴν εὐθυμίαν εἰς τὸ πτωχικὸ σπίτι.

Μίαν ἡμέραν, ὅταν ἐπῆγε ἡ Μαρούσα νὰ ἰδῇ τὰς φίλας τῆς, τὰς εὗρηκε καταλυπημένας· ἡ Μαρϊάννα εἶχε πέσῃ ἀρρωστη στὸ κρεβάτι. Αἱ γειτόνισσαι ἔλεγον, κρυφὰ καὶ αἰγὰ, πὼς εἶχε τυφοειδῆ πυρετὸν. Ἦτο τότε ἐπιδημία ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀσθένειαν εἰς ὅλα τὰ χωριά τῆς ἀκροθαλασσίας. Ἡ Διονυσία ἔλεγε καὶ αὐτὴ πὼς τῆς ἐπονόουσε τὸ κεφάλι καὶ μόλις καὶ μετὰ βίας ἤμποροῦσε νὰ κινηθῇ ἀπὸ τὴν θέσιν τῆς.

Τόσο δύσκολα κερδίζουν τὰ χρήματα οἱ πτωχοὶ ἄνθρωποι, ὥστε συλλογίζονται πολὺ πρὶν αποφασίσουν νὰ φωνάξουν τὸν ἰατρὸν. Ἐκτὸς τούτου, ὁ ἰατρὸς ποῦ ἔμενε πλησιέστερα, εὗρίσκετο εἰς τὸ Λεζαρδριέ, δηλαδὴ τρεῖς λεύγας μακριὰ ἐπάνω-κάτω.

Ἐπὶ τέλει, ἓνας ἀγρονόμος ποῦ ἐπῆγαινε πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο ἀνέλαβε νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ.

Μετὰ τὸ πρῶτον βλέμμα, ὁ ἰατρὸς ἀνεγνώρισε τὴν φοβερὰν ἀσθένειαν.

— Μήπως εἶνε κίνδυνος, κύριε Τρανῶ; ἠρώτησε σιγανὰ ἡ Μαρούσα.

— Ὅχι ἀπόμα, παιδί μου, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ φανερωθῇ καὶ ὁ κίνδυνος. Εἶνε λοιπὸν ἀπαραίτητον νὰ τὰς περιποιηθῶ ἀγρυπνᾶ καὶ με μεγάλην προσοχὴν καὶ τὸς δύο.

Ἐγραψε μίαν δύο συνταγὰς καὶ ἔφυγε.

Ἀλλὰ τί νὰ τὰς κάμουν τὰς συνταγὰς τοῦ ἰατροῦ; Ἐπρεπε νὰ τὰς ὑπάγουν εἰς τὸν φαρμακοποιὸν τοῦ Λεζαρδριέ ἢ τοῦ Τριγκέ, ἔπρεπε νὰ ἔχουν καὶ χρήματα διὰ νὰ πληρώσουν τὰ ἱατρικὰ.

Ἡ Μαρούσα ἐκατάφερε τὸν γραμματοκομιστὴν νὰ κάμνῃ αὐτὰς τὰς παραγγελίας εἰς τὸ γειτονικὸ χωριό. Κατέκριν, ἀφοῦ ἐμάζεψεν τὰ ὀλίγα χρήματα τῶν οἰκονομιῶν τῆς, ἐζήτησε ἀδειαν ἀπὸ τὸν ἀφεντικὸ τῆς καὶ ἐπῆγε νὰ καθῆσθαι δίπλα στὸ προσκέφαλο τῶν ἀρρώστων φιληνῶδων τῆς.

Ἡ Μαρϊάννα δὲν ἦτο πλέον εἰς τὰς αἰσθησεις τῆς. Ἡ Διονυσία ὠμιλοῦσεν ἀκα-

τάπαυστα χωρὶς νὰ τὴν καταλαβαίνουν τί ἔλεγε. Ἡ μικρὴ Ροζαλία ἐπῆγαινε κλαιούσα ἀπὸ τὸ ἓνα στὸ ἄλλο κρεβάτι καὶ ἔπειτα ἔτρεχε νὰ κρύψῃ τὸ δακρυσμένο πρόσωπάκι τῆς στὴν ἀγκυλιά τῆς Μαρούσας, ἡ ἐποῖα τὴν ἐπαρηγοροῦσε ὅσον ἠμποροῦσε.

Δύσκολο ἦτο τὸ ἔργον ποῦ ἀνέλαβε νὰ κάμνῃ ἡ Μαρούσα. Οἱ δύο ἀρρωστές εἶχαν ἀνάγκην ἀπὸ ἀδιακόπους περιποιήσεις. Ἐπρεπε νὰ μένῃ στὸ πῶδι ὅλη νύκτα διὰ νὰ διδῇ εἰς αὐτὰς ἱατρικὰ καὶ ζεστά, διότι τὰς ἔκατε δίψα ἀσθυστή. Ἐπρεπεν ἐπίσης νὰ ἐτοιμάζῃ φαγητὸν διὰ τὴν Ροζαλίαν, νὰ τὴν βο-

ηθῇ νὰ βγάλῃ ἔξω τὰ ζῶα καὶ νὰ τὰ ξανακλείῃ στὴν στάνη, νὰ ἀρμέγῃ τὴν ἀγελάδα καὶ τὴν κατσίκαν, νὰ φέρῃ νερὸ ἀπὸ τὴ βρύσι, νὰ πλένῃ τὰ ἀσπρόρουχα, νὰ κάμνῃ τέλος πάντων τὸ καθ' ἓν στὸ σπίτι. Μία σωστὴ γυναικάρικα ἂν ἦτο ἐκεῖ, καὶ πάλιν δὲν θὰ ἐκατάφερε νὰ τα βγάλῃ πέρα. Πὼς ἡ Μαρούσα, ἡ λεπτὴ καὶ ἀδύνατη Μαρούσα, τὸ κατῴρθονεν; Ἐνὰς Θεὸς τὸ ξεῦρε! Τὸ γυναικόφυγο ἐκεῖνο κορίτσι ἐδούλευεν ἀδιάκοπα καὶ δὲν ἐκοιμάτο παρὰ δύο ἢ τρεῖς μόνον ὥρες τῆς ἡμέραν.

Ὁ διδάσκαλος καὶ ὁ ἐφημέριος ἤρχοντο συχνά, καὶ ἐκαθῆντο κ' ἐπρόσεχαν τὰς δύο ἀσθενεῖς, ἐνῶ ἡ Μαρούσα ἦτον ἀλλοῦ ἀπασχολημένη. Ὁ ἐφημέριος ἔφερεν τακτικὰ κρᾶσι, ἓνα κομματί κρέας, ἢ ὀλίγα χρήματα, ἀλλὰ ἦτο πτωχὸς καὶ αὐτός, καὶ ἡ ἐνορία τοῦ δὲν ἦτο τέτοια ὥστε νὰ τοῦ κάμῃ πλοῦσιον. Ὁ διδάσκαλος καὶ μερικὲς γειτόνισσαι ἔφερναν θαλασσινὰ πατάτες. Ἀλλὰ τὸς ἰατρὸς εἶχε διατάξῃ, νὰ μὴ μένουν πολλὰ ἄν-

Ἐχρηιάσθη νὰ τὰς φέρουν τὸ γράμμα. (Σελ. 162, στ. α'.)

θρῶποι εἰς τὸ δωμάτιον, ὅπου ὁ ἀέρας ἐπρεπε νὰ διατηρῆται ὅσον τὸ δυνατὸν καθαρῶτερος.

Ὅπως λέγει ὁ κόσμος, ποτὲ μίαν συμφορὰ δὲν ἐργεταί μοναχῆ τῆς. Ὁ ναύτης πού ἐδούλευε τὴν βάρκαν τῆς οἰκογενείας Μοράνδου, ἐπλήρωσε καὶ αὐτὸς τὸν φέρον τοῦ εἰς τὴν ἐπιδημίαν τοῦ τυφοειδοῦς πυρετοῦ.

Ἡ πτωχὴ οἰκογένεια ἔμεινε ἀπὸ τότε ἐντελῶς χωρὶς κανένα πόρον ζωῆς.

Μίαν ἡμέραν, ὁ γραμματοκομιστὴς ἔφερεν ἕνα γράμμα διὰ τὴν κυρίαν Μαρϊάνναν Μοράνδου.

—Κάμνει ἕνα φράγχο καὶ σαράντα, εἶπε.

—Δὲν ἔχω τόσα πολλὰ χρήματα, ἀπῆντησεν ἡ Μαρῶσα, καὶ παρ' ὀλίγον νὰ τὴν πιάσουν τὰ κλάματα.

Ὁ ταχυδρόμος ἔκαμε μίαν χειρονομίαν, ἡ ὁποία ἐσήμαινε πῶς ἐλυπέτο πολὺ, ἀλλὰ δὲν ἠμποροῦσε νὰ δώσῃ τὸ γράμμα, καὶ τὸ ἐξανάβαλε στὸ κουτί του.

—Καλέ, τὸ παίρνετε πίσω;

—Βεβαίωτατα! ἀφοῦ εἶνε ἀπλήρωτο.

Ἡ Μαρῶσα ἐβγάλεν ἕνα βαθὺν ἀναστεναγμὸν. Τὴν ἔβια στιγμὴ ἐφάνη στὸ κατώφλι ὁ ἐφημέριος.

—Τί τρέχει; ἠρώτησε βλέπων τὸ περιλυπὸν πρόσωπον τῆς Μαρῶσας.

Τοῦ ἐξήγησαν τὰ τρέχοντα. Ἐπῆρσε τότε ὁ ἐφημέριος τὸ γράμμα καὶ ἐπλήρωσε τὰ ταχυδρομικὰ τέλη.

Ἡ Μαρϊάννα δὲν εἶνε εἰς κατάστασιν ν' ἀκούσῃ νὰ τῆς το διαβάσωμε, εἶπε κυττάζων τὴν ἀρρωστη.

—Ἄν εἶγε ἕμως τὸ γράμμα τίποτε σπουδαῖα πράγματα; παρετήρησεν ἡ Μαρῶσα.

—Φαίνεται ὅταν νὰ περιέχῃ ἕνα χαρτί ἄλλου σχήματος, εἶπε πάλιν ὁ ἐφημέριος, ὁ ὁποῖος ἐψηλαφούσε τὸ γράμμα. Ἰσως καμμίαν ἐπιταγὴν...

Ἐκτύταξε τὸ γραμματόσημο καὶ τὸ γράφημα.

—Ἀπὸ τὸ Βαλπαραῖζο. Θὰ εἶνε ἀπὸ τὸ γυιὸ τῆς.

—Ἀπὸ τὸν Ἀνδρῖκο. Ἄχ! τί εὐτυχία!

—Τί νὰ κάμω; ἐσκέπτετο ὁ ἀγαθὸς ἱερεὺς. Ἄν αὐτὸ τὸ γράμμα περιέχῃ πραγματικῶς χρήματα, πρέπει νὰ το ἀνοίξω. Ἀλλὰ, ν' ἀποσφραγίσω ἕνα γράμμα πού δὲν μοῦ το στέλνουν ἐμένα... Μπα! ὁ Θεὸς διαβάσει μέσα στὴν καρδιά μου, βλέπει τί με ὀδηγεῖ δια νὰ το ἀνοίξω.

Ἦνοιξε τὸ γράμμα καὶ εὗρηκε μίαν ἐπιταγὴν ἑκατὸν σαράντα φράγκων, ἕνα γραμματάκι τοῦ πλοίαρχου Ταγκῦ καὶ ἕνα γράμμα τοῦ Ἀνδρῖκου.

«Κυρία, —ἔγραφε ὁ πλοίαρχος, —ἔθεθήρησα καθ' ἑκὼν μου νὰ σας γράψω καὶ

νὰ σας ἐκφράσω τὴν εὐαρέσειάν μου διὰ τὴν λαμπρὴν διαγωγὴν τοῦ υἱοῦ σας. Εἶνε ἐξαιρετὸ παιδί, τὸ ὁποῖον θὰ γίνῃ ἀξίος υἱὸς τοῦ πατρός του καὶ θὰ ἀντιδεῖχθῇ μίαν ἡμέραν γενναῖος καὶ ἐνθιμος ναυτικὸς καθὼς ἐκείνος. Δύναται δὲ ἀπὸ τώρα νὰ βασιζέται ἐπὶ τῆς φιλίας τοῦ ἀφωσιωμένου σας.

«Ταγκῦ, πλοίαρχου.»

«Ἀγαπητὴ μου μητέρα, —ἔγραφεν ἀπ' ἐτέρου ὁ Ἀνδρῖκος, —γνωρίζεις ὅτι ὁ κ. Βιλλιέρ μοῦ εἶχε δώσῃ ἑκατὸ φράγκα, ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς τὸ Ρίο. Ἰανέτρον. Μὲ αὐτὰ τὰ ἑκατὸ φράγκα, κατὰ συμβουλήν τοῦ Νορζέκ, ἀγόρασα μίαν μικρὴν πικροτίλλια. (*) Ὁ κ. Βιλλιέρ ἀνέλαβε νὰ μοῦ τὴν πωλῆσῃ στὸ Βαλπαραῖζο, κ' ἔτσι ἐξέρθησα ἐξηνταδύο φράγκα. Μ' ἐκεῖνα πού μοῦ ἔδωσαν ὁ ἰατρός καὶ ὁ ὑπάρχος πού τους εἶχα κάμῃ διάφορα θελήματα, ἔγειναν ὅλα ἑκατὸν ὀγδόντα φράγκα.

«Ποτέ μου δὲν εἶχα τόσα χρήματα. Ἐφοβόμουν τόσο πολὺ μὴν τα χάσω ὡστε δὲν μ' ἐπαίρνε ὕπνος.

«Τί λογαριάζεις νὰ τον κάνῃς αὐτὸν τὸν θησαυρὸν; μ' ἐρώτησε μίαν μέραν ὁ πλοίαρχος.

«Τοῦ εἶπα πῶς τον ἐφύλαγα γιὰ σένα καὶ πῶς ἤθελα νὰ μποροῦσα νὰ σοῦ τον ἔδωκα ἀμέσως.

«Τότε μοῦ τα πῆρῃν ὁ πλοίαρχος τὰ χρήματα καὶ τὰ πῆγε σ' ἕναν τραπεζίτην, καὶ ὁ τραπεζίτης τοῦ ἔδωσεν ἕνα χαρτί, καὶ αὐτὸ σοῦ το στέλλω. Διευθύνεται σὲ κάποιον κύριον Ρότσχιλδ. Φαίνεται πῶς αὐτὸς ὁ κύριος εἶνε πολὺ γνωστός, διότι ὁ πλοίαρχος μοῦ εἶπε πῶς μπορεῖς νὰ παρουσιάσῃς αὐτὸ τὸ χαρτί σ' ὅποιον θέλῃς τραπεζίτη τοῦ Τρεγκιέ ἢ τοῦ Λαννιδόν κ' αὐτὸς θὰ σοῦ δώσῃ στὴ στιγμὴ τοὺς παράδες.

«Πρέπει ν' ἀγοράσῃς μίαν μπερτα γιὰ τὸν ἑαυτὸ σου, γιατί ἡ δική σου ἦταν παλῆ κ' ἐκρύβωνε ἅμα ἕκαμνε ἀσχημοκαρπὸ. Καὶ ὕστερα παπούτσια καὶ καλοκρασι διὰ νὰ δυνωμώσῃς. Πολὺ ἐπιθυμοῦσα νὰ ἔκαμνες καὶ τῆς Διονυσίας καὶ τῆς Ροζαλίας ἀπὸ ἕνα καινούργιο φόρεμα. Ἡ Ροζαλία εἶχε τὴν μανίαν νὰ βάλῃ ἕνα φόρεμα πράσινο ὡς τῆς μικρῆς Μπινῆς. Καὶ ὕστερα ἤθελα ἐπίσης νὰ δώσῃς κάτι τι στὴ Μαρῶσα, νὰ τὴν φιλήσῃς ἐκ μέρους μου. Ἐπὶ τέλους, ἐσὺ ξέρεις καλλίτερα ἀπὸ μένα τί πρέπει νὰ τα κάμῃς τὰ χρήματα, καὶ θαγοράσῃς ὅτι θέλεις.

«Ἄν ἤθευρες πόσο ἐπιθυμῶ νὰ γίνω πλούσιος γιὰ νὰ σοῦ στέλνω πολλοὺς

(*) Πανοσιότιστα λέγουν οἱ ναυτικοὶ τὸ μικρὸν ποσὸν τῶν ἐμπορευμάτων, τὸ ὁποῖον ἔχει δικαίωμα νὰ μεταφίρῃ μὲ τὸ πλοῖον ἕκαστος ἀπὸ τοὺς ἄνδρας τοῦ πληρώματος καὶ νὰ πωλῇ διὰ λογαριασμὸν του. —Σ. σ. Μεταφρ.

παράδες. Ἐτσι θὰ εἶχες ἕνα ὄρατο ἄσπρον σπίτι, ὅπως εἶνε τὰ σπίτια στὴ Χάβρη, καὶ ὕστερα καλὰ φαγητά. Ἐπὶ τέλους ὅλα τοῦ κόσμου τὰ καλὰ θὰ ἦταν γιὰ σένα καὶ γιὰ τὰς ἀδελφές μου. Καὶ ἡ Μαρῶσα θὰ εἶχε κ' αὐτὴ τὸ μερτικό της. Χωρὶς νὰ λογαριάσω πῶς δὲν θὰ ξεγνοῦσα οὔτε τὸν Τζανῆ, οὔτε τὸν Φλατάκ, οὔτε τὸν μπάρμπαν - Ξουδάτο, οἱ ὁποῖοι ἔλοι μ' ἀγαποῦν.

«Τὸν ξέρεις τὸν κ. Βιλλιέρ, γιὰ τὸν ὁποῖον ὄλο καὶ σοῦ γράφω. Λοιπὸν, αὐτὸς μοῦ κάμνει μάθημα στὰ μαθηματικά. Καὶ τὸν εὐγνωμονῶ τόσο πολὺ! Καμμίαν φορὰ στενωχωριέται, γιατί ἐγὼ δὲν καταλαβαίνω πολὺ γρήγορα τότε ἐγὼ κοκκινίζω καὶ δὲν ξέρω πιά τί λέγω. Αὐτὸς ἔμως σηκώνει τοὺς ὄμους τοῦ με γέλια καὶ μοῦ τραβᾷ τ' αὐτὶ, ὡς νὰ μὲ χαϊδεύῃ, καὶ μοῦ λέγει νὰ μὴ φοβάμαι. Λέγει ὅτι πρέπει νὰ ἐργασθῶ γιὰ νὰ γίνω μίαν μέραν πλοίαρχος. Ἐμένα αὐτὸ εἶνε τ' ὄνειρό μου, μὰ εἶνε τόσο ὠρατὸ ὥστε δὲν τολμῶ νὰ τὸ ἐλπίσω.

«Ἄμα θὰ μοῦ γράψῃς, πές μου τί κάνουν ὄλοι, ἡ Διονυσία, ἡ Ροζαλία, ἡ Μαρῶσα, καὶ ὅλα μὰς τὰ ζῶα, καὶ ὁ ἐκκλησιάρχης, ὁ Ἰερώνυμος, ὁ ναύτης μὰς, ὁ μικρὸς Μαθουρίνος, καὶ τέλος πάντων ὄλοι μὰς οἱ γείτονες.

«Θὰ βάλω τὰ δυνατά μου γιὰ νὰ κερδίσω κ' ἄλλα χρήματα καὶ νὰ σοῦ τα στείλω. Γι' αὐτὸ μὴν κάνῃς οικονομίες σ' αὐτὰ πού θὰ λάβῃς, ἀλλὰ ξέδεψέ τα γιὰ νὰ καλοπεράσῃς κ' ἐσὺ κ' οἱ ἀδελφές μου καὶ ἡ μικρὴ Μαρῶσα.

«Σὲ φιλῶ, μητερούλα μου, καὶ παρακαλῶ τὸν πανάγαθον Θεὸν νὰ σὰς φυλάγῃ ὅλας καλὰ, καὶ μένω ὁ πάντοτε εὐπειθὴς υἱὸς σου,

«Ἀνδρῖκος Μοράνδος.»

Μία φοβερὴ τζιφρα συνάδευε τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Ἀνδρῖκου.

—Εὐγέ σου, καλὸ παιδί, ἐψιθύρισεν ὁ ἀγαθὸς ἐφημέριος.

Μὲ ὄλον τὸν λήθαργον εἰς τὸν ὁποῖον ἡ Μαρϊάννα ἦτο διαρκῶς θυτιωμένη, ἡ μητρικὴ τῆς καρδιά εἶχεν ἀκούσῃ τὸ ὄνομα τοῦ Ἀνδρῖκου. Μὲ πολὺν κόπον ἀνεσήκωσε τὸ κεφάλι τῆς καὶ εἶδεξε μὲ τὸ δάκτυλό της τὸ γράμμα.

—Ὁ Ἀνδρῖκος, ἐψιθύρισε, προσπαθοῦσα νὰ ξεδιαλύνῃ τὸ μεπερδευμένο κουβάρι τῶν ἰδεῶν τῆς.

—Εἶνε καλὰ εἰς τὴν ὑγείαν καὶ στέλνει ἑκατὸν σαράντα φράγκα, εἶπεν ὁ ἐφημέριος. Ὁ πλοίαρχος σὰς γράφει καὶ αὐτὸς, καὶ κάμνει τὰ μεγαλύτερα ἐγκώμια γιὰ τὸν υἱὸν σας.

Ἡ χαρὰ ἐφώτισε τὸ ἀδυνατισμένον πρόσωπο τῆς πτωχῆς μητέρας.

—Τὸ καλὸ μου τὸ παιδί! εἶπεν.

Ἐχρειάσθη νὰ τῆς φέρουν τὸ γράμμα ἐμπρὸς στὰ μάτια τῆς, καὶ νὰ τῆς το ἀ-

κουμῶθουν μίαν στιγμὴν εἰς τὰ χεῖλη τῆς. Κατόπιν τὸ βλέμμα τῆς ἐδούσε, καὶ τὸ κεφάλι τῆς ἐξαναπέσε ἐπάνω στὸ προσκέφαλον. Μετὰ πέντε λεπτά τῆς ὤρας, δὲν ἐβλεπε τίποτε πλέον ἀπὸ τὰ συμβαίνοντα γύρω τῆς.

—Ἀκουσέ με, εἶπεν ὁ ἐφημέριος πρὸς τὴν Μαρῶσαν, ἕως ὅτου ἡ Μαρϊάννα καλλιτεροῦσῃ διὰ νὰ ὑπογράψῃ τὴν ἐπιταγὴν, θὰ τῆς προκαταβάλω ἐγὼ ἕνα μέρος τῶν χρημάτων. Στείλει νὰ πάρῃς ἀπὸ τὸ σπίτι μου ἐβδομήντα φράγκα, μ' αὐτὰ θὰ μπορέσῃς ν' ἀγοράσῃς τὰ ἀναγκαϊότερα πράγματα.

Ἡ Μαρῶσα ἔτρεξε στοὺς γείτονας. Ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ πτωχοὶ ἄνθρωποι ἐπῆρσαν προθυμῶτα νὰ τὴν βοηθήσουν. Ὁ ἕνας ἐπῆγε στὸ σπίτι τοῦ ἐφημερίου, ὁ ἄλλος ἔτρεξε στὸ φαρμακεῖον τοῦ Λεζαρδριέ ὁ τρίτος ἀγόρασε μερικά καυσοῦλα ἀπὸ ἕνα ἐξοχικὸν κτήμα τῶν περιχώρων. Ὁ καθὼς τέλος ἔκαμεν ὅτι ἐπεροῦσεν ἀπὸ τὸ χεῖρ του.

Ἐἶτε διότι ἡ ἀσθένεια τῆς Μαρϊάννας εἶχε φθάσῃ εἰς τὴν περίοδον τῆς ὑφέσεως καθὼς λέγουν οἱ ἰατροί, εἶτε διότι ἡ συγκίνησις τὴν ὁποῖαν ἔφεραν αἰεθίσεις ἀπὸ τὸν υἱὸν τῆς, ἐπροκάλεσε σωστικὴν κρίσιν τῆς ἀσθενείας τῆς, ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην ἄρχισε νὰ καλλιτεροῦσῃ ἡ κατάστασις τῆς. Ἐπειτα ἀπ' ὀλίγον, ὁ ἰατρός τοῦ εἶπε καθαρὰ ὅτι ἦσαν ἐκτός κινδύνου καὶ αὐτὴ καὶ ἡ Διονυσία. Ἐφρόντισεν ἕμως νὰ προσθέσῃ, ὅτι ἡ κατάστασις τῆς εἶχεν ἀνάγκην ἀπὸ προσεκτικὴν περιποίησιν δια πολὺν καιρὸν ἀκόμη.

Ἡ μεγάλη διασκέδασις τῆς χήρας ἦτο τότε νὰ βάλῃ νὰ τῆς διαβάσουν τὸ γράμμα τοῦ πλοίαρχου Ταγκῦ. Ἐκμάρονε τόσο πολὺ διὰ τὰ ἐγκώμια πού ἔκαμνε ὁ πλοίαρχος στὸ παιδί τῆς!

—Δὲν σ' ἐξέχασε, οὔτε ἐσένα, ἔλεγε δεικνύουσα εἰς τὴν Μαρῶσαν τὰ μέρη τῆς ἐπιτολῆς, ὅπου ὁ Ἀνδρῖκος ὠμιλοῦσε φιλικῶς διὰ τὴν μικρὴν του συντρόφισσαν.

—Τί καλὸς πού εἶνε ὁ Ἀνδρῖκος!

—Πῶς θὰ σε εὐχαριστήσῃ ὅταν μάθῃ πόσα ἔκαμες γιὰ μὰς! Ἐσὺ ἦσουν ὁ καλὸς μας ἀγγελος, μικρὴ μου Μαρῶσα.

—Ἄ! κυρία Μαρϊάννα, μὴ λέτε τέτοια λόγια.

—Θὰ τα λέγω, κόρη μου. Ὁ γιὰτρός καὶ ὁ ἐφημέριος μοῦ το εἶπαν πῶς χωρὶς ἐσένα, ἡ Διονυσία κ' ἐγὼ δὲν θὰ ἐζούσαμε πιά στὸν κόσμον.

—Ὁ! ἀνέκραξεν ἡ Μαρῶσα, μιὰ κ' ἐπὶ νὰ μποροῦσα νὰ κάμω παραπάνω. Δὲν θὰ λησμονήσω ποτε τὴν καλωσύνην πού εἰδείξατε στὴ πτωχὴ τῆς ζητιάνια. Ἄν ἤξευρατε, πόσο εἶμαι εὐτυχὴς καθὲς φορὰ πού ἐρχομαι στὸ σπίτι σας! Ὅλοι με δέχονται ἐδῶ ὡς νὰ ἦμουν κ' ἐγὼ παιδί τῆς ἴδιας οἰκογενείας, μοῦ λένε καλὰ

λόγια! Ἐπὶ τέλους, δὲν ξέβρω πῶς νὰ σὰς τὸ ἐξηγήσω, κυρία Μαρϊάννα, μὰ βλέπετε, μοῦ φαίνεται πῶς ἀνοίγει ἡ καρδιά μου ἅμα ἐρχομαι ἐδῶ καί... καί... τέλος πάντων σὰς ἀγαπῶ ὅλους μ' ὄλη τὴν καρδιά μου καὶ σας χρεωστῶ μεγάλην χάριν διὰ τὴν φιλίαν σας.

Ἐπῆσε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς χήρας, ἡ ὁποία τὴν ἐψιθῆεν ἐπάνω στὴν καρδιά τῆς με στοργὴν.

—Ἐ λοιπὸν, κ' ἐγὼ; εἶπεν ἡ Ροζαλία κ' ἔβαλε τὸ γελαστὸ πρόσωπάκι τῆς κοντὰ στὸ πρόσωπο τῆς μητέρας τῆς.

—Κ' ἐγὼ; ἐψιθύρισεν ἡ Διονυσία, ἡ ὁποία εἶχε περάσῃ τὸ ἀδύνατο χεῖρ τῆς ὀλόγουρα στὸν λαίμνον τῆς Μαρῶσας.

—Παιδιά μου, εἶπεν ἡ Μαρϊάννα, εὐχαριστήσωμε τὸν Θεὸν διὰ τὴν βοήθειαν πού μὰς ἔστειλε. Ἄς τὸν εὐχαριστήσωμε πρὸ πάντων διότι μοῦ ἔδωσε παιδιά τόσο ἀφωσιωμένα, τόσο φιλόστοργα. Εἶθε ἡ ἀγαθότης του νὰ μὰς προστατεύῃ πάντοτε, νὰ προστατεύῃ πρὸ πάντων τὸν μικρὸν μου Ἀνδρῖκον καὶ νὰ μὰς τον ξαναφέρῃ ἐδῶ κοντὰ μὰς!

Ἡ Μαρϊάννα καὶ τὰ τρία κορίτσια ἐγονάτισαν καὶ ἔκαμνεν μὲ μίαν θερμὴν προσευχὴν.

[Ἐπεται συνέχεια] ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΑΣΣΟΣ.

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Alfred de Vigny.]

ΤΑ ΔΑΚΡΥΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΣ

Ἡ Ἑλλη ἦτον ἕνα μεγάλο κορίτσακι ὀκτὼ ἐτῶν. Τὸ ἔλεγε μόνη τῆς ὅτι ἦτο μεγάλη. Ἀλλὰ πῶς νὰ τὴν πιστέψῃ; Μὲ τὸ παραμικρὸν ἡ κυρία Ἑλλη, ὡς νὰ ἦτο κανένα μωρουδάκι, ἀρχίζε τα κλάμματα, καὶ ἔτρεχαν τὰ δάκρυά της, ὅπως ἔτρεχε τὸ νερὸ ἀπὸ τὸ ποτιστήρι τοῦ ἐξοχικοῦ περιβολιοῦ τῶν.

Μίαν ἡμέραν ἕμως κατὶ συνέθε πολύ ἀστεῖον. Ἡ Ἑλλη ἐξύπνησε πολὺ πρῶν γεμάτη ἀπὸ χάριν καὶ ἔτρεξε στὸ κρεβάτακι τοῦ ἀδελφοῦ τῆς.

—Ἐόπανα, Ἀλέκο! Εἶνε τὰ γενέθλια μου σήμερα.

Ἐνα ρουχαλιτὸ ἠκούσθη μόνον ἀντι ἄλλης ἀπαντήσεως ἀπὸ μέρους τοῦ Ἀλέκου.

—Κάμει γρήγορα νὰ σηκωθῆς, Ἀλέκο, τοῦ ἐφώνησε πάλιν. Τὰ ξέρεις πῶς εἶπαμε νὰ πάμμε στὸ περιβόλι καὶ νὰ μαζέψωμε φρούλους πρὶν ἀπὸ τὸν καφέ. Βάλε ἀμέσως τὰ ρουχά σου, πρὶν μὰς προσβάσῃ ἡ γιγιά καὶ μὰς κρητήσῃ μέσῃ.

Φαντάζεσθε πλέον πῶς ἐφόρεσαν τὰ ρουχά τῶν οἱ δύο συνωμῶται καὶ μὲ τί προφυλάξεις κατέβησαν ἀπὸ τὴν μεγάλην σκάλαν, τὴν στιγμὴν ἀκριδῶς πού ἡ γιγιά ἀνέβηκε τὴν σκάλαν τῆς ὑπηρεσίας, ἐρχομένη ἀπὸ τὸν κήπον. —Σοῦτ! σιγά σιγά, εἶπεν ὁ Ἀλέ-

κος, ἐνῶ ἀνοίγε τὴν ἐξώπορταν. Φέρε τὴν ὀμβρέλλα τοῦ μπαμπᾶ γιὰ νὰ βάλωμε μέσῃ τὰς φρούλους...

Καὶ ἔτρεξαν ἐξῶ μὲ χοροπηδῆτὸ καὶ μὲ γέλια. Ἐμάζεψαν ἀρκετὰς φρούλους εἰς τὴν ἀκρὴ τοῦ περιβολιοῦ. Ἀληθεῖς, ἐλησμόνησα νὰ σας εἶπω ὅτι ἦτον ἡ ἐποχὴ πού βγαίνουν τὰ ὠραία αὐτὰ φρούτα, καὶ ὅτι οἱ δύο μὰς πρῶνοι ἐκδρομῆς ἔμειναν μὲ τοὺς γονεῖς τῶν εἰς τὴν Κηφισίαν.

Μαζὶ μὲ τὰς φρούλους, ἔπιασαν καὶ ἕνα πιταχτὸ βατραχάκι, καὶ τὸ ἔβαλαν κ' αὐτὸ μέσα εἰς τὴν ὀμβρέλλαν, τὴν ὁποῖαν ἀνοίξαν καὶ τὴν ἔστησαν ἀνάποδα, ἐννοεῖται.

Τὴν ἐσήκωσαν, ὁ Ἀλέκος ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, ἡ Ἑλλη ἀπὸ τὸ ἄλλο, καὶ ἐπῆραν τὸν δρόμον διὰ τὸ σπίτι. Ἀλλὰ ἦτο δύσκολον νὰ κρητήσουν εἰς τὴν ἰσορροπίαν τὸ φορτίον τῶν, καὶ ἔξαφνα ὁ Ἀλέκος ἄφησε νὰ του φύγῃ ἀπὸ τὰ χεῖρα του ἡ ὀμβρέλλα, κ' ἐσκορπίσθησαν οἱ φρούλες εἰς τὸ χῶμα κ' ἐπῆδησε μέσα στὰ χόρτα τὸ βατραχάκι. Τότε ἡ Ἑλλη ἄρχισε νὰ χύνη δάκρυα τόσα μεγάλα!

Ὁ Ἀλέκος ἐστάθη μίαν στιγμὴν ἀπηλπισμένος. Εἶχε μουσκέψῃ τὰ πόδια του μέσα στὸ αὐλάκι, ἔλαμνε ἀρκετὴ ψυχρὰ ἐκεῖνο τὸ πρῶν, καὶ πρὸς ἐπίμετρον τῆς δυστυχίας του ἀρχίζε νὰ βρέχῃ. Ὁ Ἀλέκος ἐσήκωσε τὸ κεφάλι του νὰ ἰδῇ τὸν οὐρανὸν, ἀλλὰ κατὶ χυδρὸς ψυχάλεις τὸν ἐμπάτισαν εἰς τὸ πρόσωπο.

—Μὴ, Ἑλλη, μὴν κλαῖς! ἐφώνησε. Ὅτι κάνεις σήμερα πού εἶνε τὰ γενέθλιά σου θὰ το κάνῃς ὄλο τὸ χρόνο. Ἄφησε τὰ σύννεφα νὰ κλαῖνε σήμερα. Μὴν τοὺς κάνῃς χαλάστρες!

Ἐννοεῖται, τὴν ἔπιασαν τὰ γέλια τὴν Ἑλλη μὲ τὸ εὐφρολόγημα τοῦ Ἀλέκου. Ἐσήκωσαν ὀλοπὴν τὴν ὀμβρέλλαν, ἐσκεπάσθησαν καλὰ ἀποκάτω κ' οἱ δύο τῶν, κ' ἐξεκίνησαν σιγά-σιγά διὰ τὸ σπίτι. Ἐξαφνα, ἕνας κρότος ἠκούσθη ὀπίσω τῶν, μίαν σπρωξιά τοὺς ἐκύλισε καὶ τοὺς δύο κάτω, καὶ κατὶ ἐσχίσθη ὅπως σχίζει ὁ ἔμπορος τὸ καινούργιο πανὶ δια νὰ το δώσῃ εἰς τὸν ἀγοραστὴν.

Ἐπέρασαν μερικά δευτερόλεπτα πρὶν παύσουν τὰ γέλια καὶ σηκωθῶν. Τότε εἶδαν μίαν μεγάλην κητίαν πού ἐπολεμοῦσε γενναϊότατα μὲ τὰ λείψανα τῆς ὀμβρέλλας τοῦ πατέρα τῶν. Ἡ Μουσατῆ, ὅπως τὴν ἔλεγον, δὲν ἦτο συνειθισμένη νὰ βλέπῃ τὰς ὀμβρέλλας νὰ τὰς κρατοῦν τόσο χαμηλά, καὶ δι' αὐτὸ ἦλθε ἀπὸ πίσω καὶ τὴν ἐκουτούλησε...

Ἐποθέτω ὅτι δὲν τοὺς ἐπέπληξαν πολὺ, διότι ὄλη ἡ ἱστορία ἦτο κομικτικῆς. —γενέθλια, ὀμβρέλλα, βατραχάκι, φρούλες, βροχὴ, δάκρυα καὶ κατσίκα! Ὅστε ἡ γιγιά δὲν κατώρθωε νὰ διατηρήσῃ τὴν σοβαρότητα τῆς.

Ὅτι τὸ πιστεύετε; ἡ κατσίκα ἐθεράπευσε τὴν Ἑλλη ἀπὸ τὰ εὐκολὰ δάκρυα,

δίετι από την ημέραν εκείνην, οσάνκις ο 'Αλέκος την έβλεπε να ζαρώνη τὰ χείλη της, έφώναζε :

— Έρχεται ή Μουσάτη για την όμ- βρέλλα !

Και την έπιαναν άμέσως τὰ γέλια την Έλλην, μόλις της ένθύμιζαν τὸ αστέιον έπεισόδιον της ημέρας των γενεθλίων της.

ΔΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΔΙΑΤΙ ΠΑΙΖΕΙ Η ΓΑΤΑ ΜΕ ΤΟ ΠΟΝΤΙΚΙ

«Και θέλει έρώτημα ;—Δεότι: είνε κακή και της άρέσει να βασανίξη τὸ θύμα της πριν τὸ σκοτώση!»—έτσι βέβαια θ' άπαντήσουν πολλοί από τούς μικρούς φίλους μου.

'Αδικούν όμως πολύ την ψιφίαν των ή τὸν ψιφίον των, άν τους υποθέτουν τόσον... άπογάτους (κατὰ τὸ άπανθρω- πους.—Δέν έλησμόνησα, βλέπετε, την έξιν που άπέκτησα να κάμνω άλογοπαί- γνια. 'Αλλά δέν θα τὸ ξανακάμω, διά σήμεραν τούλάχιστον,—και να με συγ- χωρήτε. Κλείει ή παρενθεσις, να έτσι...)

Η γάτα δέν είνε κακή, δέν έχει ω- μήν καρδίαν. Κυττάξατέ την διαν τύχη και πίσση κανένα σπουργιτάκι. Δέν παι- ζει μαζί του, δέν τὸ βασανίξει, αλλά τὸ σκοτώνει άμέσως. 'Αν ή γάτα έ- δοκίμαζε να κάμη μαζί του κανένα παι- γνιδάκι, τὸ πουλάκι, άν και πληγωμένο, θα άνοιγε τὰ πτερά του και θα έφευγεν.

Ο ποντικός όμως δέν είνε ποτε να πε- τάξη, (άν και, άν του έλεγαν ή γάτα ότι τὸν αφήνει ελεύθερον, βεβαίως θ' ά- πε τ ο υ σ ε από την χαράν του ! Ουφ ! κάλιν τὸ είπα... αλλά είνε έντός παρενθεσεως και δέν πιάνεται.)

Τί ελέγαμεν ; 'Α ! ναί . . . 'Επειδή λοιπόν, ο ποντικός δέν είνε ποτε να πε- τάξη και να της διαφύγη έναρτίως, ή γάτα κάμνει μαζί του διάφορα κυνηγε- τικά γυμνάσια, όπως κάμνει ο κυνηγός διαν γυμνάξη τὸν σκύλον του. Δι' αυτό άφίνει τὸν ποντικὸν να φεύγη και έπει- τα όρμα και τὸν ξανακιάνει, την στιγμήν άκριβώς που θαρρεíte ότι εκείνος έφυγε διά παντός και έχώθη εις την τρύκαν του. 'Αν δέν συνειθίση να κάμη από μι- κρή τέτοια γυμνάσια, θα γίνη κακή πον- τικοπαίστρα ή γάτα σας.

Αυτὰ, φίλοι μου, όχι μόνον τὰ εδιά- βασα εις μίαν Μεγααλήν Ζωολογίαν, αλλά και διά να τὰ εξακριβώσω άν είνε ασιτά, έχασα μίαν ημέραν μελέτης πε- ριμένων να πάσση ή Πίσσα κανένα πον- τικάκι, έως διου μ' έπιασεν έμένα από τὸ αὐτὴ ή Κυρά Μάρθα και με εκλεισεν εις τὸ δαμάτιόν μου, από τὸ έποσον τώρα σας γράφω.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΑΘΗΝΑΊ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΑΡΑΜΟΝΑΙ ΕΞΕΤΑΣΤΩΝ

'Αγαπητοί μου,

ΥΤΗΝ την ώρα μου έρχεται μία γλυ- κεία και μακρυή ανάμνησις : Το τραγουδάκι, τὸ ό- ποιον εψάλλαμεν όλα τὰ παιδάκια μαζί, αφού έτελει- όναμεν τὰς εξετά- σεις μας :

Λοιπόν έτελει-όσω- [σαμεν, Χαρά, χαρά, χαρά! 'Εξέτασιν εδ-όσω- [σαμεν Χαρά, χαρά, χαράαα!

Ητο τὸ μόνον σχολικόν άσμα, τὸ όποιον ελέγαμεν με άσθημα αληθινόν. Ναί ! όσον μικροί και άν ήμασθ, ήσανόμθα βαθύτατα την με- γάλην αὐτήν χαράν, την τριπλήν και εξαπλήν. . . 'Ετελειόναμεν τὰς εξετάσεις μας και επράκειτο ναρχίσωμεν τὰς δια- κοπάς. Από την άλλην ημέραν ευθύς, δέν θα επηγαίναμεν πλέον εις τὸ σχολει- όν, θα έμέναμεν εις τὸ σπίτι, τὸ όποιον —δέν τὸ κρύπτω,—άγαπούσαμεν περισ- ότερον από τὸ σχολειόν. Είχαμεν λοι- πόν εις τὸ χέρι ένα θρίαμβον,—τόν θρία- βον των ώραίων μας εξετάσεων, αί όποίαι άπ' αρχής σχεδόν μέχρι τέλους ήσαν . . . τραγουδι,—είχαμεν ακόμη και την γλυ- κείαν άποψιν μιὰς μακρᾶς αναπαύσεως, μιὰς άπεριόριστου ελευθερίας, ή όποία θα ήρχιζεν από αύριον και θα παραιτίετο δύο άσκληρούς μήνας ! Και οι δύο αυτοί μή- νες μας εφαινότο εις την αρχήν, ότι δέν θα ετελειόνασαν ποτε ! μας εφαινότο δύο μήνες μακροί ως αιώνες—άλλ' αιώνας έύ- τυχίας. Χαρά λοιπόν, χαρά, χαράαα ! . . . Κ' αϊ παιδικαί φωναί μας, αϊ κουρασμέ- ναι, άντηχούσαν με όσην έντασιν είχαν ακόμη, και τὰ χεράκια μας εκροτούσαν δυνατά, και τὰ ματάκια μας ελαμπαν γελαστά.

Περνούσαν τὰ χρόνια, έμεγάλα . . . Κάθε χρόνον αϊ εξετάσεις μου εγίνοντο όλονέν σοβαρώτεροι, δυσκολώτεροι. Μοῦ εστοίχιζαν πολλόν κόπον τώρα, πολλές άγρυπνίας. . . 'Ο θρίαμβος πότε ήτο τέ- λειος, πότε δέν ήτο . . . 'Αλλ' ή χαρά έμενε πάντοτε ή ίδια,—ή ίδια παιδική χαρά του Νηπιαγωγείου. Και κάθε φοράν που θα ετελειόνα τὰς εξετάσεις μου, ήτο άδύνατον να μην ένθυμηθῶ και να μη σι- γοτραγουδήσω,—κάποτε, μάλιστα και δυνα-

τά,—τούς στίχους του νηπιακού άσματος : Λοιπόν έτελει-όσωσαμεν Χαρά, χαρά, χαράαα ! . .

Η μουσική των μ' έφερε διαμιάς ό- πείω εις την ευδαίμονα εκείνην ήλικίαν, και μ' έκαμνε να αισθανώμαι την χα- ράν μου μεγάλην, άμυγή και άγνήν, όπως την αισθανόμην και διαν θυμούν παιδι. Κ' ένα άλλο ακόμη μου συνέβαι- νεν : Η έλπις της χαρᾶς αὐτῆς μου ήτο παρούσα πολλὰς ημέρας πρό της πραγματοποιήσεώς της. Και αὐτή μ' εστήριζε πολὺ εις την κοπιώδη μελέ- την των εξετάσεων. 'Αμα έσυλλογι- ζόμην, ότι θα ήρχετο ημέρα κατὰ την όποιαν θα ήμπορούσα να είπῶ «Λοιπόν έτελειώσαμεν», ο κόπος μου εφαινετο μαλακώτερος, γλυκύτερος. Μοῦ ήτο πάντοτε ισχυρότατον τὸ γόητρον των έρχόμενων Διακοπῶν, και ήξευρα ότι διά να τὰς απολαύσω, έπρεπε πρώτα να μελετήσω και να δώσω καλὰς εξε- τάσεις. Και ο πρόσθετος, ο περισσός κόπος των ημερῶν εκείνων, μου εφαι- νετο ότι εξηλείετο, ικανοποιείτο τε- λείως, εδικοαιολογείτο άν θέλετε, με την βεβ ίαν έλπίδα της μακρᾶς αναπαύσεως, της πολυήμερου ελευθερίας.

Τὰ παιδιὰ είνε πάντοτε τὰ ίδια. Του- λάχιστον όσον υπάρχουν σχολεία, διδά- σκαλοι, βαθμοί, τιμωρίαί, άποβολαί, εξε- τάσεις και διακοπαί, — θα είνε πάντοτε τὰ ίδια. Και είμαι βέβαιος ότι τὰ ίδια άκριβώς θα αισθανεσθε και σείς αὐτὰς τὰς ημέρας, αϊ όποίαι είνε παραμοναί εξε- τάσεων, και μελετᾶτε, ετοιμάζεσθε διά την μεγάλην εμφάνισιν. 'Αλήθεια, ή ά- ποψις των Διακοπῶν δέν σας στηρίζει πολὺ εις την μελέτην ; Και ως ένα βάλ- σαμον διά τὸν κόπον, δέν αισθανεσθε εκ των προτέρων, δέν φαντάζεσθε καλ- λίτερα ως γλυκυτάτην έλπίδα την χα- ράν την όποιαν θα αισθανθίτε μετ' όλί- γον, όταν θα εύρεθίτε πρό της πύλης του Παραδείσου των Διακοπῶν, έχοντας ως εί- σιτήριον τὸν καλὸν βαθμόν σας ; Τί ευτυ- χία, τί χαρά ! Να μελετήσετε τώρα ό- σον πρέπει, να δώσετε καλὰς εξετάσεις, κ' έπειτα να ήσυχάσετε διά δύο — τρείς μήνας, ελεύθεροι να κλείσετε τὰ βιβλία του σχολείου, να νοιώσετε άλλα διασκεδα- στικώτερα, να υπάγετε όπου θέλετε, να μείνετε όπου σας άρέσει, να αναπαυθίτε και να διασκεδάσετε . . .

Μα την αλήθειαν, δέν είχαμεν άδικον τὰ παιδάκια του Νηπιαγωγείου ! Δέν είνε μικρὸν πρᾶγμα αὐταί αϊ διακοπαί... Φαντασθίτε άν δέν ήσαν καθιερωμέναί άπὸ την συνήθειαν και από τὸν νόμον, άν τὰ σχολεία εξακολουθούσαν ελον τὸν χρόνον άδιάκοπα, — τί φοβερά, τί βασα- νισμένη θα ήτο ή ζωή του μαθητοῦ ! . . 'Αξίζει λοιπόν τὸν κόπον να κάμωμεν, ότι είνε ποτε δυνατόν να ήσυχάσωμεν εκείνους που μας παρέχουν τὰς ώραίας

αὐτὰς διακοπάς, και να φανώμεν αξιοί- να τὰς αισθανθώμεν και να τὰς απολαύ- σωμεν.

Είξεύρω τώρα, ότι υπάρχουν και παιδιὰ, τὰ όποια μελετῶν από καθαράν άγάπην πρός την μελέτην, και ότι ετοι- μάονται να δώσουν καλὰς εξετάσεις δι- ότι αντιλαμβάνονται τούτο ως καθήκον, ανεξάρτητον από κάθε ανταμοιβήν, ή ό- ποία τυχόν τούς περιμένει. 'Ομολογῶ, ό- τι τὰ παιδιὰ αὐτὰ σκέπτονται καλλίτερα. 'Αλλά και τὰ άλλα, τὰ περισσότερα, όσα συλλογίζονται και τὰς Διακοπάς, δέν μου φαίνονται διόλου αξιοκατάκριτα. 'Ανάπαυσις μετ' ανάπαυσιν, θα ήτο ά- παίτησις όκνηροῦ ; ανάπαυσις μετὰ κό- πον, είνε δικαία άπαίτησις του εκτελούν- τος τὸ καθήκον του.

Σας άποάλομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ] ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

«Όλα είνε έτοιμα. Η μεγάλη και έπίσημος ώρα έχει σημάνη. Τὸ πλήρωμα, με την ναυαρχίαν επί κε- φαλής, κάμνει με σταυρωμένα χέρια την προσευχήν του πρός τὸν Θεόν να ευλογήση τὸ ταξείδι της «Ωραίας Κι- κῆς». (Έτσι άπεφασίσθη να το λέ- γουν τώρα τὸ καράβι των, διά να μη μπερδεύουν τὸ όνομα της ναυαρχίας με τὸ όνομα της φρεγάτας, και τὰ κόμουν θάλασσα εις τὸ ταξείδι.)

'Αφού λοιπόν έκαμαν την προσευ- χήν των, επήραν περισσότερο θάρρος. 'Ακριβώς εκείνην την στιγμήν άρχισε να φυσᾶ γλυκά—γλυκά τὸ αέρακι και να κυματίξη την άσπρη και μαθιά σημαία, που ήτο κρεμασμένη σ' ένα κοντάρι, οα να λέμε στο κατάρτι. 'Α- έρας ευνείκος πνέει από την ανατό- λην. Η φρεγάτα «Ωραία Κική» σα- λυεί υπερήφανα επάνω στο νερό και φαίνεται άνοπόμνη να ξεκινήση για τὸ ταξείδι. Δίδεται τὸ σύνθημα να έ- πιθιθασθῶν. Και όλα γίνονται με τάξιν : πρώτῃ έμβαίνει ή ναυαρχίνα και κατόπιν ο κύριος Μπέμπης, ο όποιος κάθεται επάνω στο κουτί ο πλευρόν του ο κύριος Λουλου έαπλώνεται στα πόδια του και άκου- μπᾶ την κεφαλα του επάνω στα γό- νατα του μικροῦ του φίλου ο κύριος Γιαννάκης και ο Παυλῆς, κάθεται ο καθένας εις τὸν πάγκον του, και πιάνουν από ένα κουπί.

Η ναυαρχίνα, με τὸ σταχτι καπελ- λάκι της που είνε στολισμένο μ' ένα κόκκινο φτερό και είνε βαλμένο λιγά- κι στραβά, με τὰ μαλλιά της ξεπλε- χα, με τὸ τηλεσκόπιον στο χέρι, στέ- κεται εμπρός—εμπρός. Ο Παυλῆς δι- ατάσσεται να σηκώση την άγκυραν.

«Να σηκώση την άγκυραν.»

Τὸ σχολειὸ που κρατᾶ τὸ πλοίον, λύνε- ται. Μία σπρωξιά, και τὸ πλοίον ζεινᾶ. Η όσοποινα Κική και ο κύριος Μπέμπης χάνουν μιὰ στιγμή την ίσοροπίαν από τὸ κούνημα του πλοίου, αλλά δέν είνε τίποτε. Τὸ πλοίον γλυστρᾶ και φεύγει επάνω στο νερό πριν ακόμα οι κοπηλάται προ- φθάσουν να τραβήξουν τὰ κουπιά.

— Τόσο τὸ καλλίτερο ! λέγει ο πλοίαρχος Γιαννάκης, τὸ ρεύμα μας βοηθεί, ως τὸ άφίσωμε να μας πάρη ! Ο Παυλῆς, που του άρέσει να μη χάνη άδικα τὸν καιρό του, βγάζει μερικά καρύδια από την τσέπη του και αρχίζει να τα τρώγη. — Δώσε μου κ' έμένα, λέγει ο Μπέμπης, μα να είνε καθαρισμένα !

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

Φεύγει ή ζηρά. Η Μπέμπης κον- τεύει να τα χάση από τὸν θαυμασμόν. Τὰ δένδρα γλυστρῶν, γλυστρᾶ κ' ή άκροποταμιά, και τὰ σπίτια φεύγουν τραχάλα. Τὸ πάρκο ούτε φαίνεται πιὰ. Η «Ωραία Κική» προχωρεί με μεγαλοπρέπειαν άνάμεσα εις τὰς δύο άνθισμένας όχθας του ποταμοῦ. Τὰ λειβάδια άπλώνονται δεξιά και άριστε- ρᾶ στολισμένα με άνθη. Ο Μπέμ- πης ήθελε και καλὰ να σταματήσουν για να κάμη μίαν άνθοδέσμην για τὴ θείτσα του.

— 'Αδύνατον ! λέγει ή ναυαρχίνα. Και άποτεινομένη πρός τὸν πλοί- αρχον Γιαννάκη, έρωτᾶ :

— Καπετάν — Γιαννάκη, πόσου; κόμβους την ώρα λογαριάζεις πως κάμνομε ;

— Παρπᾶνω από χίλιους. Με τὸ όρόμο που πήραμε, γρήγορα θα φθά- σωμε στην 'Αμερικην. Έβγήκαμε κι' όλας έξω από την Μεσόγειον.

Βλέπουν μακρὰ κάτι σύννεφα από καπνόν και μέσα εις τὸν καπνόν με- ρικῆς κόκκινες φλόγες. 'Ακούουν κάτι κτυπήματα, σαν να κτυποῦν σφυριά επάνω εις τὰ σίδηρα.

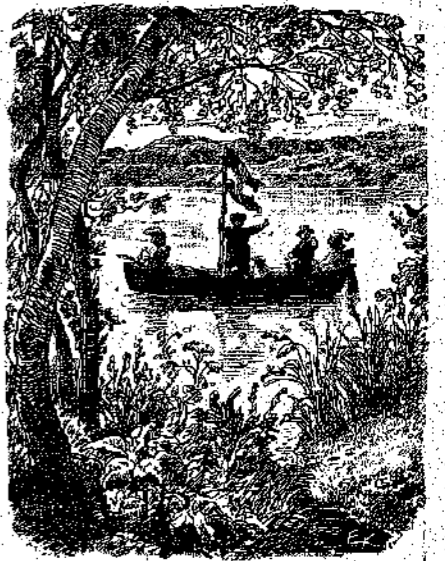
— Θα είνε ίσως τὸ γύφτικο του κυρ Ταμπούρα, λέγει ο Παυλῆς.

Η ναυαρχίνα σηκώνει τούς ώμους της.

— Αυτό, λέγει, είνε ή όμιχλώδης 'Αγγλία . .

— Είνε ή άπιστος 'Αλβιών, ή χώρα των εμπόρων, προσθέτει ο Γιαν- νάκης.

Ο Μπέμπης δέν θέλει να πάη εις την 'Αγγλίαν, γιατί εκεί είνε πάρα- πολλές δασκάλισσες, είνε γεμάτος ο κόσμος εκεί από μίς, που βάζουν τὰ μικρὰ τὰ άγοράκια να λένε «γέμ» και να μελετῶν, και τὰ βάζουν να τρώνε τὴ φέτα του φωμιού με μιὰ μονάχα κουταλιά γλυκό και όχι με δύο κουταλιές, άμα δέν διαβάζουν καλὰ.

«Φεύγει ή ζηρά.»

Τὸν ήσυχάζουκ τον Μπέμπη. Δέν θα προσεγγίσουν εις εκείνον τὸν τόπον που είνε πολὺ γνωστός. Η «Ωραία Κική» είνε προωρισμένη για μεγαλή- τερα και ένδοξότερα ταξείδια !

(Έπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια.)

«Ποιος νομίζετε πως ήτο, κυρία Φάγγ;»

«Ήτο ο Κάρολος, ο οποίος δεν ήθελες να κτυπήσει την θύραν, δια να μη μας τρομάξει. Ωραία το εκάταφερε!»

«Από ποῦ ξετρόπωσες; τοῦ εἶπα ἀπορούσα πού τον ἔδλεπα, ἀφοῦ δὲν ἐπρόκειτο νὰ ἐπιστρέψῃ παρὰ κατὰ τὸν Μάρτιον.»

«Τότε μοῦ ἐξηγήσεν ὅτι εἶχαν ἐπιστρέψῃ ἀπὸ ἐκατ' ἑκάτω μαζὶ μ' ἕναν ἀπὸ τοὺς ξυλοκόπους, ὁ ὁποῖος ἀρρώστησεν ἐξαφνικὰ, καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶχε καμμίαν εἰδησὴν τὴν ἐκάνημεν ὅλοι μας, δὲν ἄφαισε νὰ του ξεφύγῃ ἢ εὐκαιρία, καὶ ἦλθε νὰ μάθῃ ἂν ἤμαθα ζωντανοὶ ἢ ἀποθνήσκον.»

«Ἡ μαμμὰ, ἡ ὁποία δὲν ἤξευρε τί ἐσημαίναν ὅλα αὐτὰ, ἐπέστρεψε εἰς τὸ δωμάτιον τῆς γιαιγιάς, καὶ ἐμείνανεν συνομιλοῦντες ὁ Κάρολος, ὁ δικαστὴς καὶ ἐγώ, ἕως ὅτου ἐκτύπησαν μετάνυκτα ἔπειτα ὁ δικαστὴς ἐξαναπῆρε τὸν δρόμον διὰ τὸ σπίτι του, καὶ ὁ Κάρολος μᾶς ἔστειλε νὰ κοιμηθῶμε, τὴν μαμμὰ καὶ ἐμὲ, λέγων ὅτι ἀνελάμβανε αὐτὸς ν' ἀγρυπνήσῃ κοντὰ στὴ γιαιγιά. Θὰ ξαναφύγῃ αὐριοῦ ἔσεϊς, δὲν τον εἶδατε ἀκόμη, διότι ἐπῆγε στοῦ κυρίου Δάβενπορτ, δια νὰ διαλέξῃ καὶ ἄλλα βιβλία νὰ περάσῃ μ' αὐτὰ τὸν ὑπόλοιπον χειμῶνα. Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ ἐπαφελήθῃ τῆς εὐκαιρίας δια νὰ περάσῃ καὶ ἀπὸ τοῦ Γουίλ Κούρτις, καὶ νὰ ἰδῇ τὴν Βιργίνιαν, τὴν ὁποίαν τόσοσιν θαυμάζει.»

«Ἐφαίνετο πολὺ εὐχαριστημένος πού ξαναπῆρε στὸ σπίτι. Ἐκαμεν ἀμέσως τὴν γνωριμίαν τῆς μαμμάς, καὶ εἶνε καὶ ὅλας σὰν παλαιοὶ φίλοι, δια τὸ ὅποιον δὲν παραξενεύομαι καθόλου τούσ εἶχα μιλήσῃ τὸσας φορές στὸν ἕνα γιὰ τὸν ἄλλον!.. Καλὴ, τί τρέπος ἐκφράσεως! Ἀλλὰ μὲ καταλαβαίνετε, δὲν εἶν' ἔτσι;»

«Ἄ! ἐλησμόνησα. Σήμερον τὸ πρωῒ, ὁ Κάρολος μοῦ εἶπε:»

«Δὲν φαίνεσθε πολὺ εὐχαριστημένη πού μὲ βλέπετε ἔδω, μίς Αἰμιλία.»

«Ὁχι, τῷ ἀπῆντησα, εἶμαι θυμωμένη μαζὶ σου, καὶ γνωρίζεις πολὺ καλά δια ποῖον αἴτιαν.»

«Ἡ μαμμὰ μ' ἐκτύπησε ἐπιπληκτικὰ, καὶ ἐγὼ ἔσπευσα νὰ τῆς ἐξηγήσω ὅτι ἡ φιλία μου πρὸς τὸν Κάρολον μ' ἔκαμνε νὰ του ὀμιλῶ ἔτσι.»

«Μὰ τί ἔκαμε λοιπόν; μὲ ἤρωτησε ἡ μαμμὰ.»

«Δὲν τὸν βλέπετε πού καπνίζει; Δὲν ἐγνωρίζα ἕως τώρα πῶς εἶχεν αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα.»

«Ὁλος ὁ κόσμος καπνίζει! ἐφώνησεν ὁ Κάρολος καὶ ἐκοροδῶθηκε σὰν κοκοράκος θυμωμένος.»

«Ἄ! ἀφοῦ φιλοδοξεῖς νὰ μοιάτῃς μ' ἄλλον τὸν κόσμο, δὲν μου πέφτει λόγος ἐμένα ἄλλὰ πάντοτε ἐνόμιζα ἕως τώρα, ὅτι ἐπιθυμοῦσες νὰ γίνῃς καὶ ἄλλοτε εἶς παρὰ ὅλοι οἱ ἄλλοι!»

«Κάρολε, τῷ εἶπεν ἡ μαμμὰ μὲ συνδιαλακτικὸν τόνον, ἡ Αἰμιλία εἶνε ἴσως λιγάκι ἐλευθέρη εἰς τὰς ἐκφράσεις τῆς: Σοῦ ὀμιλεῖ ὅπως θὰ ὀμιλοῦσεν εἰς ἕνα ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς τῆς μὴ δυσχερεστῆθῃς καθόλου γι' αὐτὸ, διότι, ὅτι σοῦ εἶπε τὸ εἶπε μὲ καλὸν σκοπόν.»

«Τὸ γνωρίζω, κυρία, ἀπῆντησεν ὁ Κάρολος γι' αὐτὸ καὶ ἐγὼ πάντοτε δίδω μεγάλην προσοχὴν εἰς ὅ, τι μοῦ λέγει.»

8

Αἰμιλία

«Ὁ Κάρολος ἀνεχώρησεν, ὅχι ὅμως χωρὶς ἂ μὲ ὀμιλήσῃ.»

«Ἄ! Ἀληθινὰ, δὲν ἔκαμνα κανένα μεγάλο κακὸ πού ἐκάπνιζα, μοῦ εἶπεν ἄλλὰ σὰς ὄφειλω τόσοσιν ὑποχρεώσεις, ὥστε πρέπει νὰ ὑποχωρῶ εἰς ὅ, τι λέτε καὶ εἶνε λογικόν.»

«Λοιπόν, ἀπῆντησα ἐγὼ, μοῦ ὑπόσχεσαι ὅτι δὲν θὰ καπνίσῃς πιά;»

«Μάλιστα, ἀφοῦ ἐσεῖς τὸ ἀπαιτεῖτε ἄλλὰ ὅποιος ἄλλος καὶ ἂν ἦτο, θὰ του ἔλεγα καθαρὰ γὰ κτυπᾶσθαι τὴ δουλειά του.»

«Ἦτο κατάλοκκος, ὁ καίμενος; πρέπει νὰ παραδεχθῶ ὅτι ἔκαμεν ἄλλοθὺς μεγάλην θυσίαν...»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

ΠΡΩΤΑΠΡΙΑΤΙΚΑ ΛΕΤΕΙΑ

Αἰμιλία

«Ὡ! κυρία Φάγγ, ἂν ἤξεύρατε τί μοῦ συνέβη χθὲς! Ἡ εὐτυχία μου ἦτο παραπολὺ μεγάλη ἀπὸ τὴν στιγμὴν πού ἐπέστρεψεν ὁ παππούς, ἐπομένως δὲν ἦτο δυνατόν νὰ διαρκῆσῃ!..»

«Θὰ σὰς τὰ διηγῶμαι ὅλα ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἕως τὸ τέλος, θὰ χρεισθῶ ὄρα πολλή, ἀλλὰ διαφορετικὰ δὲν εἴμπορεῖτε νὰ ἐνοησῆτε τίποτε.»

«Ἐπῆγα χθὲς στῆς Ἐένης μὲ τὴν Εὐριδίκην. Ἡ καίμενη ἡ μικροῦλα δὲν ἦτο καλεσμένη, ἀλλὰ δὲν ἠθέλησε νὰ με ἀφίση, καὶ τὴν ἐπῆρα μαζὶ μου δια νὰ μὴ χαλάσῃ τὸν κόσμο στὰ κλάμακτα. Ἡ καλὴ μὰς ποῖρα, ἐμένα καὶ τῆς Ἐένης, μ' ἐφώτισε καὶ τὴν ἐπῆρα ὅσο συλλογίζομαι ὅτι χωρὶς αὐτὴν... ἀλλὰ ἂς μὴν προτρέχωμεν ἀπὸ τὰ γεγονότα!.. Ἐπρόκειτο νὰ περάσωμεν ὅλην τὴν ἡμέραν μᾶς στῆς Ἐένης καὶ μάλιστα νὰ κοιμηθῶμε ἐκεῖ, διότι ἐροδεῖτο νὰ μείνῃ ὁλομόναχη μὲ τὴν θεῖαν τῆς Ἐλίαν, ἐπειδὴ ἡ κυρία Γκλιδδίνς

εἶχεν ἀναχωρήσῃ τὸ πρωῒ δια τὸ Πωνω-σάκ μὲ τὰς δύο κόρας τῆς, τὴν Νάνσην καὶ τὴν Σωσάνην, καὶ δὲν ἐσκόπευε νὰ ἐπιστρέψῃ παρὰ τὴν ἄλλην ἡμέραν.»

«Ἡ Εὐριδίκη ἦτον ἐνθουσιασμένη πού ἠμποροῦσε ἐλεύθερα νὰ σχολάζῃ καὶ νὰ τρυπῶν παντοῦ εἰς τὸ μαγαζὶ τῆς κυρίας Γκλιδδίνς τὰ μπισκότα καὶ οἱ καραμέλες τὴν ἐξετρέλλαιναν, καὶ ἔπειτα ἦτο τόσοσιν ἀστείον νὰ τὴν βλέπῃ κανεῖς νὰ κάθεται δίπλα μου εἰς τὸν πάγκον καὶ νὰ με βοηθῇ εἰς τὴν πούλησιν!»

«Ἦσ εἰς ἅ γάμου πάντα π α ν τ ο π ὶ λ α ι ν ἄ, ἑκατὸ φορές ἐφώνησε καὶ ἔξαναφώνησε.»

«Ἡ Ἐένη δὲν ἦτο τῆς ἰδίας γνώμης.»

«Πόσο τὸ ἀηδιάζω αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα! μοῦ εἶπε. Θὰ ἔδιναν καὶ ἐγὼ δὲν ξέρω τί, δια νὰ μὴ ὑπῆρχεν αὐτὸ τὸ μαγαζὶ!»

«Καίμενη Ἐένη! Τοποθετεῖ τόσοσιν ὑψηλὰ τὰ ἰδανικά τῆς, ὥστε δὲν εἶνε εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν τύχην τῆς!»

«Ἡ θεῖα τῆς ἐπῆγε νὰ πάρῃ τὸ σοῦτ εἰς τῆς κυρίας Χάικκετ, καὶ εἶχαμεν ἀρκετὴν ἐργασίαν νὰ ἐπιβλέπωμεν τὸ μαγαζὶ καὶ νὰ εἴμεθα εἰς τὸν τηλεγράφων, εἰς τὴν θέσιν τῆς Νάνσης. Ἡ Ἐένη γνωρίζει πολὺ καλά τὸν χειρισμὸν τῆς τηλεγραφικῆς μηχανῆς ἔχει μίαν φίλην, ἡ ὁποία εἶνε ὑπάλληλος εἰς τὸν τηλεγράφιον τοῦ Ρόζγουοθ, καὶ ἐκοινοῦσάντων τηλεγραφικῶς μαζὶ τῆς ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν.»

«Ἡ Ἐένη ἀγαπᾷ πολὺ αὐτὴν τὴν Γράτσιαν Μόρρις, τὴν ὁποίαν εἶδεν ὅλην τὴν ἡμέραν μόνον φορὰν εἰς τὴν ζωὴν τῆς τῆς γράφει τακτικώτατα καὶ διατείνεται ὅτι ἡ φίλη τῆς εἶνε ὁ φοινῆς καὶ τὸ ἀγάλισμα τῶν νεαρῶν Ἀμερικανίδων. Αὐτὸ θὰ πῇ φαντασία μὰ φορὰ! Ἐγὼ τὴν εὐρίσκω ἀσχημὴν, ἂν κρίνω ἀπὸ τὴν φωτογραφίαν τῆς, καὶ τὰ ἀποσπάσματα τῶν ἐπιστολῶν τῆς πού μου ἐδιέβασεν ἡ Ἐένη μοῦ φαίνονται ἄνοστα καὶ γεμάτα ἀπὸ ἐπιτήδευσιν.»

«Ἐφάγομεν τὸ βράδυ, μὴν τὰ ρωτᾶτε! Ἡ Ἐένη, αἰωνίως ἀφηρημένη, δὲν ἤξευρε πού βάζουν τὸ ἕνα πράγμα καὶ πού τὸ ἄλλο ἄλλὰ, ἐπειδὴ δὲν ἤμεθα παρὰ αἱ τρεῖς μᾶς, ἐγελοῦσαμε μὲ τὰ λάθη τῆς πού ἦσαν κωμικώτατα. Φαντασθῆτε ὅτι ἀνοῖξεν ἕνα κουτὶ σαρδέλλες δια γλύκισμα ἀντὶ ν' ἀνοῖξῃ τὴν κομπόσταν ἀπὸ ροδάκινα, καὶ ὅτι ἔβαλε ζάχαρι στὸ μπισκότι μᾶς ἀντὶ νὰ βάλῃ ἄλατι ἀπὸ αὐτὰ ἐνοησῆτε καὶ τὰ ἄλλα.»

«Ἐπρόκειτο νὰ πέσωμεν νὰ κοιμηθῶμε εἰς τὸ δωμάτιον τῆς, τὸ ὅποιον εὐρίσκαται εἰς τὸ ἰσόγειον, δίπλα εἰς τὸ μαγαζὶ. Εἶνε ἕνα εὐμορφὸν δωμάτιον, καλὰ ἐπιπλωμένο, μὲ ἕνα τάπητα στὸ πάτωμα καὶ μὲ ἄπειρα εὐμορφα πρᾶγματάκια ἐπάνω στὰ τραπέζια καὶ τὲς ἐταξέρες ἄλλὰ ἡ ἀκαταστασία του

ἦτο φοβερὴ. Ἄν ἐταλοῦσα, θὰ τῆς ἔλεγα νὰ το τακτοποιήσω.»

«Παρητήρησα κατὰ τὴν ὥραν τοῦ φαγητοῦ ὅτι αὐτὴ δὲν ἐτρώγε σιχθὸν τίποτα, καὶ τῆς το εἶπα ἐρωτώσα μὴ τυχὸν ἦτο ἀρρωστὴ, καθ' ἕσον μάλιστα μοῦ ἐφαίνετο ὅτι ἀπὸ τίνος καιροῦ εἶχεν ἀδυνατίσῃ.»

[Ἐπεται συνέχεια] ΚΙΝΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μαμμὰ: — Νά, Τζιριζάντζουλα, ἕνα ἄλλοθὺς νὰ το μοιράσῃς μὲ τὸν Νίκου ἔστειλες ὅτι μὴ εὐχαριστήσῃς μοιραζομένη γίνεσαι διπλῆ. Τζιριζάντζουλα: — Ναι, μαμμὰ ἄλλὰ ἕνα ἄλλοθὺς μοιραζομένη γίνεσαι μισὸ.

Ἐπισημ. τοῦ Διαβόλου Ἐπεσοῦτο

Ὁ πατὴρ, θυμωμένος, πρὸς τὸν μικρὸν Τάχην: — Πῶς ἔκαμες τέτοια μουντζούρα στὸ τετραδί σου;

Ὁ Τάχης: — Ἄκουσε, μαμμὰ ἔστειλες ὅτι στὸ σχολεῖο κάθουμαι κοντὰ σ' ἕναν Ἀρπῆ. Ἐ, λοιπόν, αὐτὸς ἐσκουπίσε τὴν μύτη μου στὸ τετραδί μου.

Ἐπισημ. τοῦ Διαβόλου

ΑΔΕΛΦΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΣΕΩΣ»

Ο Γ' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΣΕΣΠΑΘΜΑΤΟΣ

Σήμερον λήγει ἡ προθεσμία τοῦ Γ' Διαγωνισμοῦ Σεσπαθμάτων. Ἐπειδὴ ἔμεινεν ὀλίγον ἔλαβον μέρος εἰς αὐτὸν τὸν Διαγωνισμὸν, καὶ ἐπειδὴ ἔχουμ ἀκόμη καιρὸν πολὺν ἕως νὰ προκηρυχθῇ ὁ τέταρτος — ὁ ὁποῖος θὰ συμπέσῃ μὲ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀνανεώσεως τῶν συνδρομητῶν, κατὰ τὸ συνῆδες, — διὰ τοῦτο, ἡ προθεσμία τοῦ Γ' Διαγωνισμοῦ Σεσπαθμάτων:

παρατείνεται μέχρι τέλους Σεπτεμβρίου

δηλαδή ἐπὶ τεσσαρὰς ἀκόμη μῆνας. Οἱ ὅροι μείνουσι αὐτοὶ, ὅπως ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὸ 13ον φυλλάδιον (σελῆς 102) καὶ ἐκεί παρακαλεῖται ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ διαγωνισθῶν, ἐνεργούντες πρὸς ἐγγραφήν νῦν συνδρομητῶν.

Ἐπισημ. ὅτι: θὰ διαγωνισθῶν πολλοὶ, διότι καὶ ἡ ἐποχὴ εἶνε κατάλληλος. Μετ' ἄλλων ὀρχίζουσι αἱ διακοπῆς, καὶ τὰ παιδιὰ θὰ θέλουσι νὰ ἔχουν ἐν ἀνάγνωσμά τετηνόν, μίαν ὄρασαν ἐνασχολήσῃν δια τῶς μακρὰς ἡμέρας τῆς ἀναπαύσεως. Καὶ οἱ Σεσπαθμοὶ θὰ ἐκπαρθεύθωσιν τὴν ψυχολογικὴν στιγμὴν διὰ νὰ τοῖς προτείνωμεν τὴν «Διάπασιν», μὲ μεγάλην πιθανότητα πλεον, ὅτι ἡ πρότασις τῶν θὰ γίνῃ δεκτὴ μετὰ χαρᾶς, πρὸς τὸ παρὸν, καὶ ἀργότερα, — ὅπως πάντοτε συμβαίνει μετὰ τὴν λήψιν τῶν πρωτῶν φυλλαδίων τοῦ περιοδικοῦ μᾶς, — μετ' εὐγνωμοσύνης ἐκ μέρους τῶν νεοπροστίτων πρὸς τοὺς ἀναδούχους τῶν.

Τι νὰ σοῦ εἶπω. Ὁνειροὶν θερινῆς Νεκτός! Οὐτε μοῦ εἶνε δυνατόν νὰ ἐρωτήσω ἐγὼ ἕνα ἕκαστον ἂν ἔλαβε τετραδίον σου, οὐτε νὰ λυπηθῆς ἔπρεπε διδοῖς σου ὑπέμνησα εἰς πόσους ὄφειλεις τετραδίον, ἀλλὰ νὰ μ' εὐχαριστήσῃς μᾶλλον, διότι ὑπεβλήθην εἰς τὸν κόπον αὐτὸν πρὸς χάριν σου. Ἐπειτα, τί λέγει ὁ Κανονισμὸς διὰ τοὺς ἀκταποδίδοντας ἀπ' εὐθείας; Τὸ λησμονεῖς;

Ἐπῆρξαι, λησμονημένη, μὲ μικροῦτα ἰστορία, ἕνα ἢ, τὸ ὅποιον λέγεται σύνδεσμος διασκευτικὸς. Σοῦ συνιστῶ νὰ τον μεταχειρίζεσαι εἰς τὰς λύσεις σου. Ὅσοις εὐρίσκεις

δύο λύσεις, γράφε πας καὶ τὰς δύο, γνωρίζουσι τὴν μίαν ἀπὸ τὴν ἄλλην πού τὸ εὐεργετικὸν αὐτὸ ἢ. Ἐτοὶ ἡ μαντικὴ δύναμις εἶνε περιττὴ. Σοῦ γράφω διὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω, διότι μοῦ ἔστειλες ἐκείνην τὴν ἐπιστολήν δια τὰ τετραδία τῶν Μ. Μυστικῶν πού ἐχρεωσοῦσα. Σὲ βεβαίω ὅτι τὰ εἶχα λησμονησῃ καὶ σ' εὐχαριστῶ διδοῖς καὶ τὰ ἐδωκίμια. Ἡ Αὐτὰ μοῦ γράφει ἡ εὐκαίριος Ροδόχρους Βιοδέττα. Ἄς τὰ βλέπωμεν μερικὸν μερικὸν, πού θυμῶνουν ὅταν τοὺς ὑπεθυμίζω τὴν ὄφελήν των.

Καὶ αὐτὸ τὸ ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν ἐπιστολήν τοῦ Ρόδου τῶν Σπετσῶν, τὸ ὅποιον εἴμπορεῖ νὰ χρησιμεύσῃ καὶ διὰ τοὺς μέλλοντας, νὰ ἐκσπαθῶσιν: «Ἐγὼ, Διακλασὶς μου, εἶμαι ξετρελλομένη μαζὶ σου. Δὲν εἴμπορεῖς νὰ φαντασθῆς μὲ τί ἀνυπομονήσῃν περιμένω αὐτὸ τὸ Σάββατον, διὰ νὰ λαβῶν τὸ πούθητόν μου φυλλάδιόν σου, τὸ ὅποιον ὅς κρηλὴ ἀνοίγω νὰ ἰδῶ τί γράφεις, καὶ νὰ διαβάσω τὴν «Αἰμιλίαν Χώβ» ἢ ἁπλοῦς μὲ ἀρίστη πᾶρα πολὺ, καὶ ὅσο προχωρεῖ τόσοσιν περισσότερο μᾶρέσει. Ὡ, πόσον περισσότερο ἀγαπῶ τὸν Σερπαντῆν — διδοῖς εἴμεθα πολὺ φίλοι! — πού αὐτὸ μοῦ πρωταεῖς νὰ γίνω συνδρομητρία σου καὶ νὰ γίνω καὶ ἐγὼ εὐτυχὴς ὅπως εἶσαι αἱ συνδρομητρίαι καὶ οἱ συνδρομηταί σου, διότι βεβαίως εὐτυχεῖς πρέπει νὰ λογιώμεθα!» — Χαιρετισμοὶ καὶ εἰς τὴν μαμμὰ σου, Ρόδον τῶν Σπετσῶν, ἢ ὁποῖα μὲ ἀγαπᾷ τόσοσιν.

Πολὺ ὄρατα μαγεύσεσθα ἡ φίλη μου Ναυσικὰ [ἔ!]. Φαντασθῆτε ὅτι τὲς προάλλες ἐμαγεύσεσθα ἐπὶ τεσσαρὰς ὥρας... νερόν, μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι βράζει κρέας. Πᾶς συνέβη τὸν αὐτὸ γι' ἄλλοθὺς, μὴ ἐρωτᾶτε... Εἶνε πολυλογία, πού γίνεσθα: χαριτωμένη μόνον ὅταν τὴν διηγῆται ἡ φίλη μου Ναυσικὰ. Κρίμα πού δὲν εἴμπορεῖτε νὰ διαβάσεσθα καὶ εἰς τὸ ὄρατον τῆς γράμμα!

Βλέπω, Φιλίσταρις Ἰάς, ὅτι εἶσαι κλουσία εἰς σχέδια καὶ εἰς ἰδέας. Ὅσον διὰ τὴν ἀναφορὰν τοῦ Γεώργου, εἶδες ὅτι τὴν ἀπέροισα μετὰ πολλῶν ἰπαιθῶν, εἶδες ὅτι τὴν ἀπέροισα μετὰ πολλῶν ἰπαιθῶν, καὶ φωνεῖται δὲν θὰ ἐπαπέροισα εἰς αὐτὴν. Διὰ τὰ ἄλλα θὰ ἴδωμεν.

Φίλε Κ. Φ., οἱ συνεργάται μου, — τοὺς ὁποῖους πάντοτε ἐκλέγω μόνον μου, — ἀρκοῦν μὲ τὰ παραπάνω διὰ νὰ γεμίσουν τὸ φυλλάδιον, καὶ σε βεβαίω διδοῖς πάντοτε ἡ ὄλη μου περισσούσι. Βλέπετε λοιπόν ὅτι μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ δευθῶ τὴν εὐγενὴν προσφορὰν σου, διὰ τὴν ὁποῖαν σ' εὐχαριστῶ.

Ἐπερῆρατῃ Ἰππεδ, ἐκείνος ὁ διαγωνισμὸς τῶν ψευδώνυμων ἔγινε μόνον μίαν φορὰν, ἔτσι γιὰ γούστο. Δὲν ἔχει κανένα σκοπὸν νὰ τον ἐπαναλάβω. Ἀλλῆθια, καὶ θὰ σοῦ πῶ: «Ἐλαβὰ ἕνα δελτάριον ἀπὸ μίαν μικρὰν κῆρην πενεστέτην ἢ ὁποῖα μὲ παρακαλεῖ νὰ τὴν συστήσω εἰς τοὺς «καλοῦτους». Ὅτὰ τὸ ἔκαμνα ἂν δὲν ἀνεγνωρίζα τὴν χεῖρα εἰς τὸ δελτάριον, καὶ ἀφισπόμενος τὴν ἰδέην σου. Τί συμβαίνει; Ἐβλεπὲς νὰ κῆρην φέσκων, ἢ πραγματικῶς σὲ παρεκάλεσε καμμία νὰ μοῦ γράψῃ; Μὴν ἀμφιβάλλω, Νηρηὶς τῶν Λασιῶν, διδοῖς ἔκτατόν ὅλην τὴν ἔβλαν τοῦ ἐσπαθματοῦ σου, ἀφοῦ γίνεσθα μὲ τόσοσιν δυσκολίαν. Φυσικὰ, διὰ νὰ καταναίξῃς τόσα προστάγματα, ἐνεκα τῶν μέρους ὅπου εὐρίσκασαι, — εἰς Ἐργαστήριον, ἔπεχον μίαν ὄρα ἀπὸ τὸ πλησιέστερον χωρίον! — ὁ ἥλιος σου πρέπει νὰ εἶνε πολὺ θερμὸς, καὶ φαντάζομαι εἰ θὰ ἔκαμνες μὲ τίποτον ἕλλον, ἀγαπητὴ μου φίλη, ἂν ἐκατοικούσεσθα εἰς μίαν πόλιν, κωμικὸν ἢ κωμῆν!

Ἡ μελαγχολία σου εἶνε δικαιολογημένη, Κουρσοῦτι, διότι τὸ δυστυχισμὸν σου εἶνε πρόσφατον ἄλλὰ θὰ ἦτο ἀδικαιολόγητος: ἂν παρετίνατο ἐπ' ἀπειρον. Εἰς τὴν ζωὴν ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ φαιδρότητα ἀδύνατον νὰ ζῆσθαι, νὰ ἐργασθῇ, νὰ ἐκτελέσῃ τὰ χρεῖα του χωρὶς αὐτὴν. Εἶνε δύναμις τόσοσιν ἰγυρῶν, ὥστε πολλοὶ λέγουσι διδοῖς αὐτὴ εἶνε καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς! Φαντάσου λοιπόν ἂν ἔγχε τὸ δικαίωμα νὰ παρατείνῃς τὴν μελαγχολίαν σου. Καὶ νὰ

ἴδῃς, διδοῖς χωρὶς καμμίαν προσπάθειαν ἐκ μέρους σου, θὰ σου φύγῃ, καθ' ἑαυτὴν, ἀπὸ τοῦ σῶ. Δὲν ἐντυπώσεσθα διαδρόμοις ἢ μὴ τῆς ἄλλης ἢ ζωῆς, ἢ φύσεως, ἀνακτοῦν γρήγορα τὰ δικαίωμάτα τῶν. Καὶ εἶσαι ἄρκετὰ ἀνετυπώμενη, — τὰ βλέπω ἀπὸ τὰς ἐπιστολάς σου, — διὰ νὰ ἐννοήσῃς κάλλιστα τί σοῦ λέγω ἔδω.

Τὸ Ἄδω τῶν Πατησῶν, — τί κερὰ μου, ἂν θὰ γράφῃ τώρα συχνά! — εἶδεν εἰς τὸν δρόμον τὴν Ἐπιμεράδα κοσμοφῶρον, καὶ δὲν ἔδω, κολεῖσθα καθόλου νὰ τὴν ἀναγνωρίσῃ, διδοῖς, — μοῦ γράφεις, — ἀεκαλοῦσθα νὰ ἔχῃ τὸ παιδικὸν καὶ ἀφελὲς τῆς ὄρας. Δὲν ἀμφιβάλλω διδοῖς αὐτὸ, διδοῖς ἐξούρω ὅτι ἡ Ἐπιμεράδα δὲν κάμνει τὴν μεγάλην. Καὶ εἶμαι βεβαίω ὅτι μὲ τὴν ἰδίαν ἀφελίαν θὰ σηκώσῃ κάσπον μετ' ὀλίγων καὶ τὸ Ἄδω τῶν Πατησῶν.

Τὸ Ἀταβέριον Ρόδου [ἔἔ] μ' ἐρωτᾷ, μὲ μίαν ὀρασιότην τοῦ ἐπιστολῶν, τί γίνεσθα τὰ γράμματα τῶν φίλων μου. Τὰ φυλλάδιον ἢ τὰ πετῶ: — Τὰ φυλλάδιον. Ἡ ἀλληλογραφία κάθε ἑβδομάδας γίνεσθα ἕνα δέμα, ἐπιγράφεται, καὶ τοποθετεῖται εἰς ἰδιαιτέρων ἑρμάρων. Ὅταν ἡ βεσις γεμίσῃ, — κῆς τρία ἢ τεσσαρὰ χρόνια, — πῆρνω τὰ ἀρχαιότερα δέματα καὶ τὰ πετῶ... ἀλλ' ὅχι εἰς τὸ καλῶς, ὅχι εἰς τὰ σκουπίδια, ἀπλοῦστατα εἰς τὴν φωτιάν. Δὲν θέλω νὰ περιπέσῃ εἰς ἕνα χεῖρα, εἰς ἕνα ράτια, μὴ τρυφερά καὶ ἐμπιστευτικὴ ἐπιστολή, εἰς τὸς φίλον μου. Πῶς ἦθελα νὰ ἠμποροῦσα νὰ τὰς διατηρῶ ἕως! Ἀλλὰ θὰ ἴθελα ἕνα σπῆτι ἐπιτήδεος διὰ νὰ φυλάσσω ἐπιστολάς ἔξω χρόνων! Ἐστρεψτε τί θὰ εἶχα ἕως τώρα; 1300 δέματα καὶ χωρὶς αἱ ἀπαντήσεσθα εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς!

Δὲ ἔβης τελειώνει ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Ἀγγέλου τῆς Ἀγάθης: «Ἡ Ἀνεμώση τῶν Πατησῶν ἐφορῆσε χθὲς καὶ εἶχαμεν μαζυθῆ ὅλοι στὸ σπίτι τῆς. Ἐπεράσαμεν πολὺ ὄρατα. Ἐβλεπὲς μὲς κατέβηκε τὸ τραγοῦδι τοῦ Γλυκολάου Ὀδρου. Ἀλλὰ δὲν σοῦ γράφω.» Μὰ ἦθελες καὶ ἄλλα, ὅστερ' ἀπὸ αὐτὸ;

